

Vážení,

rádi bychom Vás pozvali ve středu 22. března 2017 v 14:30 hodin do foyeru Komorní scény Aréna (v budově Knihovny města Ostravy u Sýkorova mostu)

na tiskovou konferenci

k premiéře inscenace hry Nikolaje Koljady

Slepice

v režii Janky Ryšánek Schmiedtové

- informace k premiéře, která se uskuteční **v pátek 24. března 2017 v 18:30 hod.**
- účast inscenačního týmu
- tiskoviny a fotografie k inscenaci
- možnost rezervace VIP vstupenek na premiéru

Na setkání s Vámi se těší

Renáta Huserová, ředitelka KSA, Ivan Krejčí, umělecký šéf a Alice Taussiková, PR KSA

Nikolaj Koljada opět na scéně Arény

Předposlední premiérou této sezóny v Komorní scéně Aréna měla být zcela nová hra o životě a tvorbě legendární filmačky české nové vlny Ester Krumbachové s názvem Smrtikrásky.

Došlo ale ke změně a původně plánovaný text Simony Petřů nahradila komedie ruského dramatika **Nikolaje Koljady Slepice**.

Před několika lety uvedla Komorní scéna Aréna jinou autorovu hru, Amigo, přičemž tato inscenace byla v roce 2013 nominována na Cenu Marka Ravenhilla.

Nikolaj Koljada je kultovním autorem současné ruské dramatiky a **groteska z divadelního prostředí Slepice** patří u nás k jeho nejuváděnějším titulům. Dvě herečky oblastního divadla, které jsou v těch nejlepších letech, zjistí, že jejich mladá kolegyně, důvěrně přezdívaná Slepice, svými půvaby zcela pobláznila jejich životní partnery. V nuzném kamrlíku na erární ubytovně se časné ráno postupně sejde celý milostný pětiúhelník a v následující výměně názorů vyjde najevo, že slepic je tu mnohem víc a nouze není ani o kohouty. Dojde i na neúspěšné pokusy o sebevraždu a závěrečné usmíření. To vše proběhne za hlasitých projevů nevole sousedů, kterým tato hlučná konfrontace notně zkrátí spánek a znepríjemní ranní vstávání.

Nikolaj Vladimirovič Koljada (1957) se narodil v dnešním Kazachstánu asi 400 kilometrů od Jekatěrinburgu. V letech 1973 - 1977 studoval herectví na Sverdlovském divadelním institutu, což je jakási obdoba naší konzervatoře. Po studiích nastoupil jako herec do Sverdlovského akademického činoherního divadla, kde působil až do roku 1983.

Divadelní hry začal Koljada psát v období tzv. „glasnosti“ krátce po přestavbě. Jeho raná tvorba se řadí do „šokové dramatiky nové vlny“, podobně jako tvorba o něco starší Ludmily Petruševské. Kritika jeho tvorbu ze začátku zatracovala za přílišnou naturalističnost až fotografičnost, pozdější Koljadovy hry se vyznačují větší hloubkou a psychologismem.

V devadesátých letech se Koljada jako dramatik úspěšně prosadil v Evropě i v USA. Jeho tvorbě byly věnovány i dva prestižní festivaly v Bonnu (Bonner Biennale 1994) a v Londýně (Gate-Biennale 1996). Od roku 1994 přednáší na katedře činoherního divadla v Jekatěrinburgu a se svými žáky (např. Vasilijem Sigarevem) vytvořil tzv. **Uralskou školu**, která představuje nepřehlédnutelnou vlnu současné ruské dramatiky. Hry ukazují bezútěšnost života v ruské provincii a morální degradaci společnosti, jejímiž projevy jsou ztráta iluzí a krize identity. Koljadovým oblíbeným tématem je **outsiderství a společenská vykořeněnost**. Jeho hrdinové před ničivou realitou utíkají do světa svých iluzí, které jsou však nedostatečnou obranou před každodenním náporům „běžného“ života. Koljadovy hry jsou často pro svou bezvýchodnost řazeny do kategorie „černého realismu“ a vžil se pro ně ruský pojem „černucha“.

V Jekatěrinburgu má Koljada svou vlastní scénu, a dokonce zde pořádá bienále inscenací svých her s mezinárodní účastí, **festival Koljada plays**. Pro některé kritiky je Koljada soudobým Čechovem, k jehož odkazu se hrdě hlásí, pro jiné spíše zkušeným řemeslníkem díky velkému množství her, které za poměrně krátkou dobu napsal.

Od roku 2003 se věnuje zejména režii a vedení vlastního divadla. Na divadelní fakultě působí ve funkci docenta dějin umění a v jeho domě mu dělá společnost devět koček a jedna želva.

Komorní scéna Aréna se novodobé ruské dramatique věnuje pravidelně, vzpomeňme tituly jako Hrát oběť Olega a Vladimíra Presňakovových (premiéra 2007), již zmiňovaného Amiga (2012), mnohokrát oceněnou Ruskou zavařeninu (2013) Ludmily Ulické či Neuvěřitelné příhody Julie a Nataši Germana Grekova a Jurije Muravického (2014).

Slepici nazkoušela umělecká šéfka Divadla Petra Bezruče **Janka Ryšánek Schmiedtová**, která v Komorní scéně Aréna pracuje poprvé a po Joanně Zradě (Bílé manželství) a Viktorii Čermákové (Ženy a panenky) je teprve třetí režisérkou v novodobé historii Arény. Janka Ryšánek Schmiedtová je

Do rolí podváděných žen obsadila Alenu Sasínovou-Polarczyk a Terezu Cisovskou, Nonnu přezdívanou Slepice hraje Zuzana Truplová. Její milence pak Petr Panzenberger a Šimon Krupa v roli šéfa tamní činohry.

Premiéra Slepice je přesunuta z "klasické" a původně plánované soboty 25. března na **PÁTEK 24. BŘEZNA 2017** od 18:30 hodin. Důvodem je nominace herce **Šimona Krupy** do nejužšího výběru na **Cenu Thálie**, přičemž slavnostní předávání těchto cen za jeho účasti proběhne právě v sobotu 25. března 2017 v historické budově ND v Praze.

Alice Taussiková, PR KSA

Chtěla bych si zahrát v příběhu o lásce

Rozhovor s herečkou Zuzanou Truplovou

Když jsme spolu dělaly rozhovor před pěti a půl lety, tak jste byla těsně po škole a nejmladší v souboru. Jak moc je to dnes jiná Zuzana?

„Jinak hraje člověk v devatenácti a jinak v šestadvaceti, za těch pět, šest let jsem měla možnost potkat skvělé režiséry, kteří mě posunuli dál. Člověk po škole je plný ideálů a ještě úplně neví, o čem to divadlo vlastně je. Teď už mám i vlastní představu, kam bych chtěla dál směřovat, vím, že chci dělat herecké divadlo. A v osobním životě jsem už taky jinde. Divadlo pro mě není celý můj život. Mám vedle sebe skvělého chlapa a pomalu se chystáme na rodinu. Říkala jsem si, že ještě příští sezónu tady dám a pak už bychom se chtěli přesunout zpátky do Jihlavy.“

Budete hrát v místním Horáckém divadle?

„Na to teď nedokážu odpovědět, může se stát hrozně moc věcí – jestli budu chtít jít do divadla hned po porodu nebo nebudu už chtít jít do divadla vůbec, jestli budu chtít zůstat v Jihlavě, vrátit se do Ostravy nebo jít někam úplně jinam. Ale dítě chci vychovávat v Jihlavě, to by naši nepřezili, kdybych měla dítě tady, to jim nemůžu udělat. Přítel je taky z Jihlavy, v Ostravě jsem už deset let, takže je čas vrátit se domů. A divadlo se přece dá dělat všude ne?“

Vy si opravdu dovedete představit, že byste se už vůbec do divadla nevrátila?

„Čím víc se to blíží, tím víc si uvědomuji, jak ho mám ráda. Ale absolutně netuším, co se mnou mateřství udělá.“

Jak jste sama řekla – nabyla jste už nějaké zkušenosti - na co se ve svém herectví nejvíc spoléháte, co jsou vaše silné stránky?

„Tak ty děti, ty mi už celkem obstojně jdou, žádná z postav, které jsem zatím v Aréně hrála, nebyla starší, než je můj skutečný věk. Naposledy třeba v Divoké kachně čtrnáctiletá Hedvika. Je vždycky těžké, udělat ty role tak, aby to bylo uvěřitelné a nebylo to pořád stejné. Prostě když tam budou děti nebo rapování, tak toho se nebojím (*smích*). Často taky hraju holky nad věcí, do nepohody, ale hrozně ráda bych si chtěla zahrát nějaký příběh o lásce. A Maryšu. Ale to se mi teď nepovede, protože ji budou dělat u Bezručů.“

A na čem byste měla ještě ve svém herectví zapracovat?

„Říkám si, že bych měla být chytrější, aspoň divadelně, že by mi ta hlava měla myslet rychleji a měla bych být schopna si celou figuru umět postavit od začátku do konce sama, aniž by mi režisér tolik pomáhal. Na druhou stranu, já se strašně ráda nechávám vést, obzvlášť když jsou mi ukazovány nové možnosti a cesty, jak hrát.“

S jakými režiséry ráda spolupracujete?

„Mám ráda režiséry, kterým od začátku věřím a můžu se na ně spolehnout. Mám ráda, když mě někdo motivuje, skutečně vede, upozorňuje na chyby a taky dokáže říct, jak je odstranit.“

Vztekáte se při připomínkách?

„Vnitřně občas jo, ale jinak se snažím hlavně ty připomínky zpracovat. Ale třeba takový Vojta Štěpánek mě dokáže zahrát fakt skvěle! Režisérům prostě potřebuju rozumět.“

Stalo se, že jste nerozuměla?

„Bohužel ano, nerozumím ženám, a je pro mě komplikované pracovat s režisérkami.“

V čem je práce se ženou na režijní pozici jiná, než s mužem?

„Je to úplně jiný kolektiv, protože ženské myšlení je jiné. Já jim rozumím jako ženám, ale nerozumím jim jako režisérkám. Dělal jsem se třemi režisérkami a už vím, že raději dělám s chlapem. Ale jsou herečky, které vám řeknou, že práce s režisérkou je pro ně za odměnu, je to hodně subjektivní.“

Na které role od Blechy vzpomínáte, které vás ovlivnily?

„Určitě to byla Líza v Ruské zavařenině, tam jsem díky panu Rajmontovi asi pochopila, jak by se divadlo mělo dělat, tedy nic nehrát, ale být. Prostě, že míň je víc! Měla jsem hrozně ráda Žofii Bergerovou v Baalovi, protože tyhle typy rolí moc nehraju a moc děkuju Davidovi Šiktancovi, že mě do této role obsadil. Budovatelé říše, kde mě Vojta Štěpánek naučil hrát zase trochu jinak, než jsem hrála do té doby a upozornil mě na některé mé chyby. Vnímám to víc podle toho, co mi dalo zkoušení než samotná role. Ráda dělám s Ivanem Krejčím, který mě posouvá dál, s Januszem Klimeszou, u něhož vše, co říká o divadle, je pro herce nesmírně přínosné. A když pak zkouším s někým, s kým si třeba tolik nesedneme, tak můžu čerpat právě z toho, co jsem se naučila od těch výše zmíněných.“

V Aréně budete pomalu sedm let, což se říká, že je doba, kdy by člověk měl změnit angažmá?

„To si právě neříkám. Mám své limity, o kterých dobře vím, třeba, že jsem malá, a kdybych měla hrát ve velkém divadle, tak by to asi nebylo úplně ono. Sedí mi studiové divadlo a jsem strašně ráda, že je to právě Aréna, která dělá herecké divadlo bez vnějškových zbytečností.“

V poslední době jsme vás mohli vidět i v řadě projektů jako byly třeba filmy Hořící keř nebo Ostravak Ostravski, pro Českou televizi jste natočila jazykovou sérii Strýček Tonton, účinkovala jste i v divadelních inscenacích mimo Arénu. Neuvažovala jste, že byste se věnovala jen jim?

„Na volnou nohu? No to vůbec! Já jsem člověk, který má rád své jistoty a navíc nejsem loktový typ. Možná tak můžu působit, ale neumím někam přijít a rvát se o své místo. Proto bych nikdy nešla do

Prahy. To není svět pro mě. Hořící keř byl perfektní, byla jsem strašně ráda, že mě obsadili, točit s Agnieszkou Holland bylo skvělé, nejlepší natáčení jaké jsem kdy zažila. Já jinak natáčení moc nemám ráda, nebaví mě to neustálé čekání, hádání se o peníze, i to, jak s vámi některé produkce jednají. Vstanete v pět, namaskují vás a učešou a pak čekáte. Pročekané dny kvůli záběru, který ve výsledku trvá pět vteřin nebo tam nakonec vůbec není. A ani hraní na kameru mi není úplně blízké, nikdy mě to nikdo neučil. V divadle máte po dvouměsíčním procesu za sebou nějaký výsledek, tady jsem zatím ten pocit neměla. Ale já hrála zatím samé čurdy, ty velké role mi totiž vyfoukla Jenováfa Boková (*smích*). Ale neberu to jako prohru, jsou lidi, kteří sice točí, ale jsou nešťastní, že nedělají divadlo."

Před těmi pěti lety jste chtěla také vydat desku, podařilo se?

„Tu taky nemám, to je teda bilance! (*smích*) Připomínáte mi, jak to rychle uběhlo, je mi dvacet šest, v Ostravě jsem deset let, deska nikde, film nikde...“

Ale McZuzka se stala pojmem, ne?

„Vidíte, mě to přijde úplně naopak, aktivně už vůbec nerapuju, jen velice občas a velice příležitostně. Jsem v životním období, kdy nemám o čem psát. Jsem spokojená a nemám potřebu se skrze rap sebe vyjadřovat. Napsaných mám řadu věcí, ale už je nikdy vydávat nebudu, protože pro mě dávno nejsou aktuální.“

Slepice je hrou o mezilidských vztazích v divadle...

„Určitě to není hra o Aréně. O nějakém divadelním světě asi jo, dokážu si představit, že je to tak v nějakém oblastním divadle s hereckou ubytovnou, ale se svým vlastním životem v tom žádnou podobu nevidím. Ale já vůbec nějak moc nerozumím novodobých ruským hrám a Koljadovi speciálně.“

Tak ale když herečka hraje herečku, co víc by si ještě mohla přát? Tohle přece dokonale zná...

„To právě může být velice ošemetné...“

Nicméně Slepice není role z těch, které vás obvykle potkávají...

„To je fakt, říkám, že z dětí se plynule přehrávám do kurev. Je zvláštní, když nejprve zkoušíte čtrnáctiletou, trošku zaostalou holku, a pak najednou máte hrát vypočítavou ženskou, která spí hned se dvěma chlapy najednou. Ale nějak se s tím vyrovnat musím a je tedy na čem pracovat.“

Proč by měli diváci Slepici vidět?

„Je to vtipně napsaný smutný příběh lidí, kteří kromě divadla nic jiného nemají. Nedokáží ho brát s odstupem a nadsázkou, takže v něm hrají, navzájem v něm spolu spí a jednoho dne v něm i umřou. Jsem ráda, že tohle není můj svět.“

Divadlo je jeden z posledních zázraků

Rozhovor s režisérkou Jankou Ryšánek Schmiedtovou

Čím jsi chtěla být jako malá?

„Do začátku puberty jsem toužila mít hodně dětí a být maminkou. Pak jsem poprvé uviděla divadlo a okamžitě jsem věděla, že chci a musím hrát. A to jsem v sedmnácti poupravila na to, že asi ne tak úplně hrát, ale režírovat.“

Ptám se, jelikož žen režisérek je stále mnohem méně než jejich mužských kolegů – jak přijde dívka právě na tuto profesi? Měla jsi třeba nějaký divadelní vzor či předobraz?

„Pozor, pomalu je studentek-režisérek čím dál více, časy se mění! Pro mě bylo iniciačním zážitkem představení *Romea a Julie* v režii Tomáše Töpfera na Letních shakespearovských slavnostech. Ten Shakespearův příběh mi zůstal v hlavě jako předtím nic jiného, ještě několik týdnů jsem v maminčiných svatebních šatech hrála Julii. No, a jakmile jsem divadlo jako takové objevila, nic mě nemohlo zastavit. Trpěla jsem doslova obžerstvím, posedlostí. Zásadní pro mě byly režie Oty Ševčíka v Divadle v Řeznické (*Polská krev, Hello, Dolly! a Carmen*), pak celé Divadlo v Dlouhé a repertoár, který vznikl spojením režijního rukopisu Hany Burešové a Jana Borny – no a nakonec režie Petra Lébla a vůbec celé Divadlo Na zábradlí, kde jsem rok i pracovala jako uvaděčka a šatnářka pod dohledem vynikající paní Ljubkové. Já ale chodila do všech divadel v Praze. Nakonec jsem si zfalšovala legitimaci studenta Divadelní vědy, abych mohla být u všeho a skoro každý večer. K tomu jsem navštěvovala Základní uměleckou školu pod vedením Dany Hlaváčové, chodila na kurzy dramaturgie k paní Jarmile Černíkové-Drobné, docela dost jsem četla a každé prázdniny jezdila na Jiráskův Hronov, který jsem pomáhala organizovat.“

Proč je podle tebe v oboru režie tento nepoměr – třeba dramaturgyň je dnes možná i víc, než dramaturgů...?

„Řekla bych, že je to věc historických zvyklostí, kdy divadlo bylo bráno coby mužský svět s křehulkami herečkami jako třešničkami na dortíku, osobního ega a očekávání společnosti. Místa

režisérů a uměleckých šéfů byla a jsou velmi exponovanými posty, všichni mají pocit, že by jejich práci jistě dělali lépe. A to je tlak, který ne každý zvládá a chce zvládat, tím méně ženy, které s egem většinou tolik nebojují a bojovat nemusí. Ženské umí spíš tiše stát v pozadí a ovlivňovat, což je práce dramaturga, možná právě proto k ní tíhnou. A taky – i když se tváříme jinak, tlak společnosti na ženy, aby daly na první a jediné místo ve svém životě péči o rodinu, je to, co stojí v přímém rozporu s ženou stojící v čele vytváření inscenace anebo divadla, prostě společnost to často vidí ostře a jinak a není lehké být stále v rozporu s tím, co by se mělo.“

Setkala ses někdy při práci s despektem díky tomu, že jsi žena?

„Toto téma jsem řešila v začátcích. Ale jen proto, že ho hystericky řešili všichni kolem mě. A taky protože kluci byli v našem ročníku na Janáčkově akademii protěžováni. Jakmile se mi ale podařilo získat práci, začala jsem režírovat a posléze odešla do Ostravy, téma žena-režisérka nebo žena-umělecká šéfka zmizelo – anebo si ho možná nevšímám. Jsem za to ale upřímně ráda, můžu se totiž soustředit na důležitější věci.“

Pamatuješ si na své první zkoušení v „opravdovém“ divadle?

„Jistě, bylo to v Divadle Šumperk, a šlo o pohádku *Lakomá Barka*. Byla jsem hozená do vody, snažila se plavat a všichni velkoryse přehlíželi to, že se vlastně trochu bojím. A protože mi dali důvěru, byla to hezká práce, dodnes na Šumperk s láskou vzpomínám. Jsem z Prahy, z centra velkoměsta, a strašně se mi líbí poznávat regiony naší země. Vždycky si uvědomím, jak skvělou věc jsem udělala, že jsem odešla, že nejsem jen panička z Vinohrad. Teď už mě nudí metropole, já chci autenticitu, skutečné lidi, diváky, které potkávám na ulici a žiji s nimi. Praha mě naláká, Šumperk ano!“

Bylo ti při práci v divadle někdy opravdu úzko, že sis třeba i říkala, zda s tím vším nesechnout?

„Dvakrát mi nebylo vůbec do smíchu. Dvakrát mi můj dramaturg, vždy jiný, zmizel, když šlo opravdu do tuhého. Ani jednou ta inscenace nedopadla špatně, jen ta zbabělost mě bolela víc, než spánek dvě až tři hodiny denně. Ale že bych s divadlem vážně sekla? To zatím asi ne...“

Jaký herce máš ráda?

„Mám ráda herce, kterým se chce zkoušet. Výhrou je, mají-li stejný humor jako já, a úplně nejvíc je, když se sejde parta, co ráda zkouší, a pak debužiruje, takže ihned po připomínkách nastává společný oběd. Když jsem v Šumperku, o kterém se v tomto rozhovoru mluví překvapivě furt, zkoušela podruhé, a to *Rychlé šípy*, úplně epesně jsme si sedli a měli se prostě krásně. Na té inscenaci se to pak odrazilo, fungovala skvěle.“

Jaký jsi typ režiséra?

„Velmi dlouho jsem klidná, poslouchám, co mi ostatní říkají, něco беру, něco ne, bez herců pracovat nechci a neumím – ale když přeteče pohár trpělivosti, začne mela, křičím a mám temno před očima. O co méně často se to stává, o to víc se pak na to vzpomíná a já se stydím.“

Co tě na divadelním prostředí baví? A zklamalo tě divadlo někdy něčím?

„Divadlo je jeden z posledních zázraků, kdy lidé mluví k lidem a společně jsou schopní dojít katarze. Na jevišti si každý může najít své téma a řešit si ho. A když k tomu přidám velké příběhy, nechci dělat nic jiného. A to taky proto, že jsem trochu jiná a u divadla není tolik předsudků jako jinde. Když si nasadím některý ze svých epesních kloboučků, mnozí mi ho pochválí, je to neustálý flirt, neustálý a krásný pohyb duše, to v jiných oborech není.“

Obecně mě mrzí, že se o divadle mluví nejvíce ve „vyšších“ kruzích odborné veřejnosti – v kruzích, které vlastně moc neuznávají v tom nejlepší slova smyslu tradiční, řekněme interpretační, divadlo postavené na klasických pilířích. Chtějí všude a stále něco nového, čímž vznikají slepé uličky, kde převládá formálnost nad obsahem. Ovšem alternativa bez dobře udělaného klasického středoproudu dělat nejde. Stále více regionálních divadel hledá své umělecké šéfy – často nejsou k nalezení a ti, kteří jsou, nemohou dělat na oblasti. To ale není krize divadla jako takového, to je už krize vzdělávání, kdy se i na „klasicky“ myslící studenty vyvíjí tlak, aby raději dělali něco „moderního“, expresivního – zkrátka alternativního, protože to je jediné dobré a možné. Za mě ale: není! Já toužím a chci rozmanitost a respekt jednoho žánru k druhému.“

Slepice je hra z divadelního prostředí – co tě baví na ní? A proč tento název?

„Slepice je přezdívka mladé herečky, která velmi sebevědomě rozvíří stojaté vody jednoho oblastního divadla. Vlastně omylem, ovšem s o to větší přesností, ukáže, jak malé a beznadějně jsou životy místních velkých herců – a protože divadlo v této hře funguje „jen“ na dotvoření atmosféry,

ona Slepice ukáže i na nás, jak směšné jsou naše životy, když se nedokážeme podívat pravdě do očí, změnit, co má být změněno, a jednat. Slepice je o lidech, kteří by rádi odjeli do Moskvy, průšvih ale je, že neví, kde ta vytoužená Moskva leží.“

Máš nějakou zkušenost se současnou ruskou dramatikou? A v čem je právě Nikolaj Koljada pro diváky, ale i inscenátory, zajímavý?

„Současnou ruskou dramatikou spíš čtu, než že bych ji chtěla inscenovat. V myšlení jsem a jsme, myslím, jinde než současní Rusové. Přijde mi, že Češi žijící aktivní život po roce 1989 jsou rozmazlenější a více cyničtější, rozháranost duše nám nic moc neříká, nebo ji spíš zakrýváme, což ale neznamená, že náš duše nebolí. Upřímně – inscenovat Koljadův text navrhl umělecký šéf Arény, Ivan Krejčí, když se rozhodlo, že se nebude realizovat autorská inscenace Smrtikrásky o Ester Krumbachové, já jsem si hru přečetla, nepřišla mi špatná a k tomu bylo možné ji ve zkráceném čase seškrtnat a začít zkoušet, což není málo.“

Často hostuješ mimo své mateřské divadlo, kterým je Divadlo Petra Bezruče. V Aréně ale pracuješ poprvé – je tohle divadlo něčím výjimečné?

„Hostování teď mírním, jak se dá. První sezónu u Bezručů jsem měla plnou, protože se mi daly dohromady povinnosti v domovském divadle s prací, kterou jsem měla nasmlouvanou dlouho dopředu, v některých případech i roky. V následující sezóně se chci ale soustředit výhradně na Bezruče, nechci, aby se jen naše sezóna jmenovala ‘Nakopni to s Bezručema!’, ale aby se naše divadlo zase dalo do pohybu tím správným směrem.“

V Aréně je nezvykle semknutý soubor, jehož poetiku vybudovali herci v úzké spolupráci s Tomášem Vůjtkem a Ivanem Krejčím, je to něco jako dlouhotrvající manželství, ve kterém jeden na druhého bezvýhradně slyší. Respektuji to a ctím, líbí se mi herecké interpretační divadlo, velké příběhy a dramatik, který přesně ví, co a pro koho píše – to se jen tak nevidí.“

Jak bys pozvala diváky na Slepici? Proč by ji měli vidět?

„Je to vtipné, krátké a dobře zahrané, co víc si přát! Snad už jen nahotu na scéně – a tu tam vlastně taky máme...“

Ptala se Alice Taussiková

ARÉNA
komorní scéna